

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/80/2019
Identifikačné číslo spisu: 1316010544
Dátum vydania rozhodnutia: 09.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1316010544.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., v trestnej veci obvineného W. Z., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 9. septembra 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2018, sp. zn. 3To/85/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného W. Z. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 22. júna 2018, sp. zn. 46T/132/2016 (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v čase o 01.30 hod. dňa 28. mája 2012 v M., na M. V. - V., na prvom poschodí rekreačnej chatky bez súpisného čísla nachádzajúcej sa asi 200 metrov od pohostinstva O., spoločne s B. M., fyzicky napadli G. K. tak, že ho doposiaľ neustáleným tyčovitým predmetom opakovane udierali do oblasti tváre a nosa, pričom poškodený v dôsledku úderov spadol na zem a rukami si zakrýval hlavu pred ďalšími údermi smerujúcimi do predlaktia oboch rúk, nôh a chrbtovej časti tela, čím poškodenému G. K., nar. XX. V. XXXX, bytom M., spôsobili otras mozgu ľahkého stupňa, zlomeninu pravej laktňovej kosti bez posunu úlomkov, zlomeninu nosových kostí s malým posunom úlomkov, tri tržno-zmliaždené rany dĺžky 3 až 5 cm v temennej oblasti hlavy, tržnú ranu koreňa nosa dĺžky 2,5 cm, pomliaždenie tváre s maximom v okolí ľavej očnice, pomliaždenie ľavého oka, pomliaždenie oboch rúk a predlaktí a pomliaždenie pravého predkolenia, pričom tieto zranenia si u poškodeného vyžiadali lekárske ošetrenie s trojdňovou hospitalizáciou v nemocnici a dobu liečenia v celkovej dĺžke 35 dní.

Okresný súd za to obvinenému podľa § 155 ods. 1, § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Tr. zák. uložil trest

odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal obvineného k náhrade škody spôsobenej poškodeným G. K. vo výške 2 000 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., vo výške 1 229,89 eur.

Na podklade odvolania podaného obvineným Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. novembra 2018, sp. zn. 3To/85/2018 (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), podľa § 321 ods. 1 písm. e), f), ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a postupom v súlade s § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obvinenému podľa § 155, § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. krajský súd tiež odkázal vyššie uvedených poškodených s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Deklarujúc naplnenie dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) a h) Tr. por., obvinený cestou zvoleného obhajcu dňa 6. augusta 2019 napadol dovolaním rozsudok krajského súdu ako i konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo.

Súdom ustálený skutok podľa názoru obvineného nevykazuje znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu vo forme spolupáchateľstva podľa § 20, § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Tr. zák., lež znaky dokonaného prečinu ublíženia na zdraví v zmysle ustanovenia § 156 ods. 1 Tr. zák.

Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že v konaní pred súdom nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by svedčil o jeho úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Zo svojho uhla pohľadu obvinený poukázal na relevantné časti výpovedí svedkov G. K. a O. N. s tým konštatovaním, že z nich nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by svedčili v prospech záveru o úmysle obvineného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Taktiež zo znaleckého posudku, ktorý vypracoval prof. MUDr. Jozef Lohnert, CSc. vyplýva, že ak by páchatelia použili vyššiu intenzitu úderov, tak by následky boli oveľa závažnejšie. Aj toto zistenie podľa obvineného svedčí o absencii jeho úmyslu spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, keďže intenzita útoku bola nižšia oproti tomu, aká „mohla byť“, resp. akú by bolo možné očakávať. Potenciálne následky spôsobené útokom teda mohli byť v danom prípade podstatne horšie - tie však nenastali, keďže nebola použitá vyššia intenzita úderov.

Obvinený na margo odôvodnení napádaných rozhodnutí uviedol, že v nich chýba akékoľvek vysvetlenie, prečo nižšie konajúce súdy priznali následky konania obvinenému, keď z dokazovania vyplynulo, že na útok sa podieľala aj iná osoba. Obvinený nerozumie, prečo by to mal byť práve on, kto mal útočiť na poškodeného takým spôsobom a takou intenzitou, že mal úmysel poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Spoluobvinený (neskôr v postavení svedka) B. M. sa pritom nijako nevyjadroval k spôsobu vedenia útoku, jeho intenzite, ba ani nešpecifikoval, kto z nich dvoch mal akým spôsobom útočiť na poškodeného. Fakt, že menovaný uzatvoril dohodu o vine a treste podľa mienky obvineného nemôže mať žiadnu dôkaznú hodnotu vo vzťahu k jeho osobe. Pokiaľ vo veci konajúce súdy mali záujem dôkazne vyťažiť svedka B. M., mali ho náležite vypočuť v postavení svedka. Jeho výpoveď sa však na hlavnom pojednávaní dňa 28. októbra 2016 neuskutočnila.

Ak už súdy rozhodli o vine obvineného, mali vziať do úvahy pochybnosti týkajúce sa výpovede uvedených svedkov ako aj zistenia vyplývajúce z označeného znaleckého posudku. Z tých je totiž zrejmé, že pokiaľ ide o preukazovanie úmyslu, vzhľadom na popis skutku, tento mal smerovať k spôsobeniu ublíženia na zdraví. Bez toho, aby bolo v konaní skutkovo ustálené, či mal obvinený viesť útok päsťami alebo nestotožneným tyčovým predmetom a bez konkretizácie, ktorý z páchatel'ov útočil na životne dôležitý orgán (hlavu, mozog) a ktorý útočil na ruky, nohy a chrbát, nie je možné konanie obvineného kvalifikovať ako pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Tr. zák.

Vzhľadom na to súd nemohol obvinenému uložiť trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, čím je zároveň naplnený aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Záverom obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) v celom rozsahu zrušil rozsudok krajského súdu ako i rozsudok okresného súdu a prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III podaním, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené dňa 22. októbra 2019.

V ňom na úvod podotkol, že rozsudok krajského súdu považuje za správny a zákonný, vychádzajúci zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Na adresu obvineného námietok týkajúcich sa výpovedí svedkov G. K., O. N. a zistení súdneho znalca uviedol, že ide v podstate o opakovanie odvolacej argumentácie. Za zvlášť účelové považuje vyjadrenie obvineného, že sa v konaní nepreukázal úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Vzhľadom na čas skutku, ako aj spôsob, akým bol útok vedený, si ťažko možno predstaviť, že poškodený alebo svedok O. N. počítali, koľko úderov na poškodeného dopadlo a kam presne. Zo znaleckého dokazovania vyplýva, že úderý smerovali primárne na hlavu poškodeného. Zo spôsobených zranení ako aj s ohľadom na priebeh skutku, prostriedky použité na jeho vykonanie a intenzitu útoku, dostatočne vyplýva úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Obvinený musel byť uzrozumený, že svojím konaním môže spôsobiť takýto následok. Práve tvrdenie obvineného, že ak by páchatelia použili vyššiu intenzitu úderov, tak by následky boli oveľa závažnejšie, svedčí o tom, že následkom ich konania mohlo byť aj dokonanie trestného činu, o ktorý sa pokúsili.

Následky protiprávneho konania podľa prokurátora neboli prisúdené len obvinenému, ale rovnako aj spolupáchatelovi, B. M.. To, že sa menovaný rozhodol uzatvoriť dohodu o vine a treste neznamená negáciu jeho úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodeného. Obvineným intenzívnejšie pociťovaný dopad trestného konania je spôsobený jeho kriminálnou minulosťou a tiež nevyužitím odklonu v trestnom konaní. Odvolací súd správne konštatoval, že u spolupáchatelov nešlo o exces z dohody o spolupáchatelstve, keďže útok na poškodeného obaja viedli rovnakým spôsobom - do oblasti hlavy, pričom zasiahli aj ruky, ktorými si poškodený kryl tvár. Z dokazovania vyplynulo aj to, že obaja na tento útok použili tyčový predmet. Nemožno teda ustáliť, že by jeden z páchatelov k útoku na poškodeného použil takú zbraň, o ktorej by druhý nemal vedomosť.

Pritom ani využitie práva spolupáchatela nevypovedať, vzhľadom na iné dôkazy preukazujúce vinu obvineného, nemožno považovať za dôvod nedostatočného zistenia skutkového stavu veci. Na ustálenie viny v tomto prípade postačovali výsledky znaleckého skúmania, výpoveď poškodeného ako i svedka O. N..

Nad rámec svojho vyjadrenia prokurátor poukázal aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu (S 5/2011), z ktorého vyplýva špecialita dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. k dôvodu podľa písm. h) daného ustanovenia. Vzhľadom na skutočnosť, že obvinenému nebol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby ani nebol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany čin nepripúšťa, možno u obvineného uvažovať iba o chybnom treste uloženom v dôsledku chybného výroku o vine, k čomu však v posudzovanom prípade nedošlo.

Vychádzajúc z uvedeného, prokurátor navrhol, aby najvyšší súd odmietol dovolanie obvineného ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac dôvod pre jeho formálne odmietnutie postupom podľa § 382 písm. a), b) alebo d) až f) Tr. por. Na strane druhej však dospel k zrejmemu záveru o nesplnení dôvodov dovolania v zmysle § 382 písm. c) Tr. por.

Úvodom považuje najvyšší súd za žiaduce dať obvinenému do pozornosti, že dovolanie si nemožno zamieňať s odvolaním, a teda riadnym opravným prostriedkom. Dovolacie dôvody, ktorými možno úspešne argumentovať pred najvyšším súdom sú v zákone (§ 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) formulované podstatne užšie, než ako je tomu pri odvolaní, čo vyplýva z toho, že dovolanie radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, pri ktorých uplatnení musí záujem na zákonnosti a spravodlivosti výrazne

prevyšovať nad záujmom po stabilite súdneho rozhodnutia, resp. ním formulovaného právneho stavu.

Pokiaľ ide o teoretické východiská, s ktorými pristupuje dovolací súd k uplatneniu svojej prieskumnej povinnosti, žiada sa osobitne zvýrazniť, že jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por., sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por., ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (pozri R 120/2012). To znamená, že zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd teda nebude na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Obvinený sa domáha primárne vyslovenia existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré ustanovenie je v zákone vymedzené tým spôsobom, že dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Na adresu tohto dovolacieho dôvodu najvyšší súd podotýka, že jeho účinné uplatnenie pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietat' nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a druhá oprávňuje dovolateľa uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Za každých okolností však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže to explicitne vylučuje dikcia vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Najvyšší súd z titulu dovolania obvineného či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Tr. por., prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Tr. por., teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (k tomu pozri R 57/2007-II, ZSP 46/2013-II, R 47/2014-II). Inými slovami, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy. Namietanie rozsahu vykonaného dokazovania, či nesúhlas s jeho hodnotením, nenaplnia zákonné atribúty žiadneho z prípustných dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. kto inému úmyselne spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na štyri roky až desať rokov.

Pod ťažkou ujmu na zdraví sa rozumie podľa § 123 ods. 3 písm. a) až i) Tr. zák. ...len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je zmrzačenie, strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti, ochromenie údu, strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva, poškodenie dôležitého orgánu, zohyzdenie, vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu, mučivé útrapy alebo porucha zdravia trvajúca dlhší čas.

Podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. pokus trestného činu je konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel' dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu.

Za právne relevantnú hoci vecne neopodstatnenú námietku z pohľadu dovolacieho súdu možno považovať tvrdenie obvineného, že inkriminovaný skutok pri správnej kvalifikácii predstavuje prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a nie pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Tr. zák.

K uvedenému najvyšší súd vo všeobecnosti podotýka, že ak bol spôsobeným konaním útočníka následok v podobe ublíženia na zdraví, ktoré nie je ťažkou ujmu na zdraví v zmysle § 123 ods. 3 Tr. zák., potom pre rozlíšenie, či prichádza do úvahy právna kvalifikácia takéhoto skutku ako dokonaného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák. alebo ako pokusu trestného činu ublíženia na

zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 Tr. zák., je rozhodujúce, či úmysel smeroval k spôsobeniu závažnejšieho následku v podobe ťažkej ujmy na zdraví (mutatis mutandis; porovnaj s judikátom publikovaným pod č. T 192 v Súbore trestných rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, zväzok 7/2001).

Z hľadiska úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví pritom postačuje zistenie, že páchateľ vedel, že svojím konaním môže takýto ťažký následok spôsobiť a bol s tým uzrozumený (ide o takzvaný eventuálny úmysel). Z dôkazného hľadiska možno takéto uzrozumenie odvodzovať napr. z povahy použitej zbrane, zo spôsobu vykonania útoku a jeho intenzity, no najmä z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval ako aj z pohnútky činu a z okolností, ktoré násilnému konaniu zo strany páchateľa predchádzali, okolností, za ktorých sa skutok stal a tiež z toho, aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku hrozilo (R 16/1964). Inými slovami povedané, ak páchateľ zaútočí proti inému predmetom, majúcej povahu zbrane a spôsobom objektívne spôsobilým privodiť ťažkú ujmu na zdraví a zameria útok na časť tela, kde sú uložené pre život dôležité orgány, nasvedčuje to tomu, že bol spáchaný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 Tr. zák. (mutatis mutandis, judikát uverejnený v Bulletin Najvyššieho súdu Českej socialistickej republiky pod č. 56, zväzok 7/1974).

Pre kvalifikáciu skutku ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. je teda podstatným predovšetkým spôsob vykonania útoku, jeho intenzita ako i ďalšie okolnosti, za ktorých k nemu došlo, nakoľko na podklade týchto zistení je možné urobiť záver o úmysle (hoci aj eventuálnom) páchateľa spôsobiť následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví.

Ako vyplýva z formulácie súdom ustáleného skutku, redukujúc ho na kvalifikačne relevantnú časť, obvinený sa spoločne s ďalšou osobou mužského pohlavia (dvaja proti jednému) dopustil konania, ktoré spočívalo vo fyzickom napadnutí poškodeného tým spôsobom, že ho v nočných hodinách o 1.30 hod., bližšie nešpecifikovaným tyčovým predmetom, opakovane udierali primárne do oblasti hlavy (tváre a nosa), v ktorej je uložený životne dôležitý orgán - mozog. Poškodený v dôsledku toho spadol na zem, kde útoky pokračovali i napriek tomu, že si rukami zakrýval hlavu pred ďalšími údermi, ktoré smerovali do predlaktia oboch rúk, nôh a chrbtovej časti tela. Tým boli poškodenému spôsobené mnohopočetné zranenia (ako sú podrobne uvedené vyššie), ktoré si vyžiadali hospitalizáciu.

Takéto konanie aj podľa názoru dovolacieho súdu znamenalo reálnu a bezprostrednú hrozbu ťažkej ujmy na zdraví poškodeného, ktorá nenastala iba v dôsledku „šťastnej náhody". V právnej teórii sa takýto pokus označuje ako tzv. ukončený pokus, kedy páchateľ uskutočnil všetko potrebné k tomu, aby došlo k dokonaniu trestného činu, avšak či už z objektívnych alebo subjektívnych dôvodov sa tak nakoniec nestalo.

Najvyšší súd teda nemá ani najmenšie pochybnosti o tom, že obvinený svojím konaním spôsobil poškodenému ujmu na zdraví dosahujúcu intenzitu ublíženia na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Tr. zák. (potiaľ to nespochybňuje ani sám obvinený), ktorý útok bol spôsobilý privodiť ťažší následok podľa § 123 ods. 3 Tr. zák. Predovšetkým s ohľadom na spôsob, akým bol útok vedený, kam bol vedený a aká bola jeho intenzita, si obvinený musel byť minimálne dobre vedomý toho, že svojím konaním môže spôsobiť následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví. Prítomnosť ďalšej osoby, ktorá viedla útok de facto rovnakým spôsobom, musela u obvineného toto uzrozumenie len umocňovať. Ako už pritom bolo zo strany najvyššieho súdu uvedené vyššie, následok predpokladaný v ustanovení § 155 ods. 1 Tr. zák. tu absentuje len v dôsledku okolností na vôli obvineného nezávislých.

Nemožno na okraj opomenúť ani to, že otázkou právnej kvalifikácie skutku, vrátane naplnenie znaku subjektívnej stránky, sa z titulu námietky obvineného vo svojom rozhodnutí osobitne zaoberal (na str. 10) už odvolací súd. S tam uvedenou argumentáciou sa najvyšší súd bezvýhradne stotožňuje a odkazuje na ňu.

Pokiaľ obvinený v rámci svojho vyjadrenia k právnej kvalifikácii skutku poukázal aj na nedostatok spočívajúci v úmyselnom zavinení, k tomu sa už dovolací súd v podstate náležite vyjadril. V zmysle

ustálenej súdnej praxe pritom platí, že motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie, následok a príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania až v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nepripúšťa (ZSP 40/2010). To v praxi znamená, že naposledy uvedený dovolací dôvod nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (S 3/2011).

Formulácia skutku dostatočne odráža spáchanie stíhaného trestného činu spoločným konaním dvoch páchatel'ov v zmysle zákonnej definície spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák., keďže sa v ňom doslovne uvádza, že „obžalovaný ... spoločne s B. M., fyzicky napadli G. K. tak, že ho ... udierali do ..., čím poškodenému ... spôsobili ...". Odhliadnuc od faktu, že v zmysle § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné, nie je pravdou, že by sa nižšie konajúce súdy v písomných vyhotoveniach svojich rozhodnutí touto právnou otázkou nezaoberali. Predovšetkým odvolací súd sa na túto tému vyjadril na dvoch miestach, a to na str. 9 a 10 svojho rozhodnutia, kde uviedol, že z dokazovania jasne vyplynulo, že útočníci boli dvaja. Títo prišli do obydľia poškodeného za účelom jeho fyzického napadnutia po vzájomnej dohode, a preto z hľadiska kvalifikácie skutku je irelevantné, či palicou útočil len jeden alebo obaja - z dokazovania pritom vyplynulo, že tyčový predmet použil každý z útočníkov. V posudzovanej trestnej veci je teda vylúčená úvaha o tzv. excese z dohody o spolupáchatel'stve.

Sumarizujúc, dovolací súd konštatuje, že právna kvalifikácia stíhaného trestného činu ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák. najpriliehavejšie zodpovedá skutkovej vete (zistenému skutku) uvedenej v rozsudku okresného súdu.

Celkom bez právneho významu ostali námietky, ktorými dovolateľ na podporu svojich právnych úvah predložil vlastné hodnotenie dôkaznej situácie, t. j. keď vyhlásil, že nebol zabezpečený žiaden dôkaz, ktorý by svedčil o jeho úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodenému, resp. keď v tejto súvislosti najvyššiemu súdu poskytol svoju verziu hodnotenia výpovedí svedka - poškodeného G. K., svedka O. N., zistení plynúcich zo znaleckého posudku vypracovaného prof. MUDr. Jozefom Lohnertom, CSc., alebo keď poukázal na postoj spolupáchatel'a skutku B. M. nevypovedať. Povaha týchto námietok je v príkrom rozpore s dikciou vety za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Obvinený sa tým pod zámienkou nesprávnej právnej kvalifikácie domáha iného hodnotenia skutkových zistení, čo mu však zákon *expressis verbis* neumožňuje.

Vo svetle sprítomnených záverov neobstojí ani argumentácia, ktorou sa obvinený domáhal vyslovenia záveru o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Obvinenému bol pri zákonom ustanovenej trestnej sadzbe od 4 rokov do 10 rokov uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na samej spodnej hranici, t. j. vo výmere 4 rokov. Primeranosť uloženého trestu dovolací súd neskúma.

Najvyšší súd na podklade vyššie rozvedených úvah, pre zrejmé nesplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 Tr. por., odmietol dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.